

וְאַתְּפִרְתָּ מֵיד, לֹא עֲבָדָתָךְ אֶלָּא לְאַינְנוּ דִּינְדֻעַין
בָּה, וְאַשְׁתַּמְזְדַעַן בָּה.

מְשֻלָּל לִמְהָה הָדָבָר דֹּמָה, לְרַחִימָתָא, דָּאִיהִ
שְׁפִירָתָא בְּחִיזּוֹ, וְשְׁפִירָתָא בְּרִיזּוֹ, וְאִיהִ
טְמִירָתָא בְּטְמִירָזּוֹ גַּו הַיְכָלָא דִּילָה, וְאִיתָּה רַחִימָא
יְחִידָּא, דָּלָא יְדַעַן בֵּיהַ בְּגַיְנִי גַּשְׁא, אֶלָּא אִיהִ
בְּטְמִירָוּ. הַהְוָא רַחִימָא, מַגּוֹ רַחִימָא דָּרְחִים לְהָ
עֶבֶר לְתַרְעָה בִּיתָה תְּדִיר, זְקוּף עִינּוֹי לְבָל סְטָרָ.
אִיהִ, יְדַעַת דָּהָא רַחִימָא אַסְתָּר תַּרְעָה בִּיתָה תְּדִיר,
מָה עֲבָדָת, פָּתָחָת פָּתָחָה זְעִירָה בְּהַהְוָא הַיְכָלָא
טְמִירָא, דָּאִיהִ תִּפְנֵן, וְגַלְיאָת אַגְּפָה לְגַבִּי
רַחִימָא, וּמִיד אַתְּהָדְרָת וְאַתְּבָסִיאָת. כֵּל אַינְנוּ
דְּהַזּוּ לְגַבִּי רַחִימָא, לֹא חַמּוֹ וְלֹא אַסְתָּכְלוֹ, בְּרַ
רַחִימָא בְּלַחְזּוֹי, וּמַעְיוֹן וְלַבְּיהַ וְגַפְשִׁיהַ אַזְוֹלָ
אַבְתָּרָה. וַיַּדְעַ דְּמַגּוֹ רַחִימָא דָּרְחִימָת לֵיהַ, אַתְּגַלְיאָת

עושה את זה אֶלָּא לְאַתְּם שִׁיּוּדָעִים בָּה שַׁעַר בִּיתָה תְּמִיד, מַרְמִים עִינּוֹי לְכָל צָד.
הָא יְדַעַת שְׁהָרִי הָאוּבָב סּוּבָב שַׁעַר
בִּיתָה תְּמִיד. מָה עוֹשָׂה? פָּותָחָת פָּתָח
קָטָן בָּאוֹתוֹ הַיְכָל נְסָתָר שְׁהָרִי שְׁמָ
וּמְגַלְהָ אֶת פָּנִית לְאוּהָבָה, וּמִיד חֹזְקָת
וּנְחַבְּסִית. כֵּל אַתְּם שְׁהָרִי אַצְלָהָוּבָב,
לֹא רָאוּ וְלֹא הַסְּתָבָלוּ, פָּרָט לְאוּבָב,
לְבָדוּ, וּמַעְיוֹן וְלַבְּוֹ וְגַפְשִׁוֹּ הַלְּבוֹ אַחֲרָה.

לגביה רגעה חָדָא, לאתערא (ס"א לנבה רחימא) ליה. חבי
הוא מלה דאוריתא, לא אתגליאת, אלא לגביה
רחימאה. ידעת אוריתא, דהזהא חביבא דלבא
אסחר לתרע ביתה כל יומא, מה עבדת, גליאת
אנפהא לגביה, מגו היבלא, וארמיית ליה רמייא,
ומיד אחדרת לאתרה ואתטמורת. כל אינון דתמן,
לא ידע, ולא מסתכל, אלא איהו בלחוודוי, ומעוי
ולביה ונפשיה איזיל אבתה. ועל דא, אוריתא
אתגליאת ואתפסיאת, ואזלת בריחינו לגביה
רחימהא, לאתערא בהדרה רחימא.

תא חוו, ארחא דאוריתא בך הוא, בקדמיתא
בד שרייא לאתגלאה לגביה בר נש, (ברגעא)
ארמיית ליה ברמייז, אי ידע טב. ואי לא ידע,
שדרת לגביה, וקראת ליה פתי. ואמרת אוריתא,

לשון הקורש

וירעד שפתוך האהבה שהיא אהבת
אותו, נגלהת אליו רגע אחד לעוזר (אליש
אהבה) אותו. בך הוא דבר התורה לא
נגלה אלא אהבו. ירצה התורה
שאותו חכם לב סובב שער ביתה בـ
יום. מה היא עשו? נגלה פניה אליו
מתוך ההיכל, ורומות לו רמן,omid
חוורת למוקמה ונסתגרת. כל אלו שם
לא יודעים ולא מסתכלים, אלא רק הוא

בא וראה, בך היא דרכה של תורה:
בראשונה בשפתחילה להתגלוות אל
הארם, (ב>Show) רומות לו ברמן. אם יודע
או טוב, ואם לא יודע – שולחת אליו
וקראת לו פתי. והתורה אומרת לאותו

לְהַחֹזָה דְשִׁדְרָת לְגַבִּיה, אָמְרוּ לְהַחֹזָה פֶּתַי, דִיקָרְבָּהָא, וְאַשְׁתָּעֵי בְּחַדִּיה. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (מִשְׁלֵי ט), מֵי פֶתַי יִסּוּר הַגָּהָה חֲסָר לֵב וְגַ�ו. קָרִיב לְגַבִּיה, שְׁרִיאָת לְמַלְלָא עַמִּיה, מִבְּתָר פְּרוֹכְתָא דְפִרְסָא לִיה, מְלִין לְפּוּם אַרְחוֹי, עַד דִיסְתָּבֵל זַעַיר זַעַיר, וְדָא הוּא דָרְשָׁא.

לְבַתָּר, תְּשַׁתְּעֵי בְּחַדִּיה, מִבְּתָר שְׁוֹשִׁיפָא דְקִיקָן, מְלִין דְחִידָה, וְדָא אַיְהוּ הַגְּדָה. לְבַתָּר דְאַיְהוּ רְגִיל לְגַבִּיה, אַתְגָּלְיָת לְגַבִּיה אַנְפִּין בְּאַנְפִּין, וּמְלִילָת בְּחַדִּיה כֹּל רְזִין סְתִימָין דִילָה, וּכֹל אַרְחוֹין סְתִימָין, דְהָוָה בְּלֵבָאָה טְמִירִין, מִיוּמָין קְדֻמָּאִין. בְּדִין (ד"ג צ"ט נ"ב) אַיְהוּ בָר גַּשׁ שְׁלִים, בָּעֵל תֹּרֶה וְדָאי, מְאַרֵי דְבִירָתָא, דְהָא כֹּל רְזִין דִילָה גְּלִיאָת לִיה, וְלֹא רְחִיקָת, וְלֹא כְּסִיאָת מִגְּנִיה בְּלוּם.

לְשׁוֹן הַקוֹדֵש

שְׁלִיחָה אֶלְיוֹן, גְּנִילָת אֶלְיוֹן פְּנִים בְּפָנִים וּמְרַבְּרָת אֶלְיהָ, גְּנִילָת אֶלְיוֹן אֶלְיהָ, עַמּוֹ כָּל הַסּוֹדוֹת הַנְּסָתְרוֹת שְׁלָה, וּכֹל שִׁיקָר לְכָאוֹן וְאַרְבָּר עַמּוֹ. וְהוּ שְׁבָרוֹב מֵי פֶתַי יִסּוּר הַגָּהָה חֲסָר לֵב וְגַ�ו. קָרִיב אֶלְיהָ, וּמְתִחְיָה לְדִבָּר עַמּוֹ מַאֲחָר פְּרָכָת שְׁפָרָשָׂת לוֹ דִבָּרים לְפִי דָרְפָו, עַד שִׁיתְבּוֹנָן לְאַט לְאַט, וְוְהוּ הַדְּרָשָׁה. אחר בָּה תְּרַבֵּר עַמּוֹ מַאֲחָר פְּשָׁפֵש קְטָן דְבָרִי חִידָה, וְוְהוּ הַגְּדָה. אחר שְׁהַתְּרַגֵּל

אָמֵרָה לִיה, חַמִּית מֶלֶה דְּרִמְזָא דְּקָא רְמִיזָנָא לְךָ
בְּקִדְמִיתָא, פְּךָ וּבְךָ רְזִין הָוֹ, פְּךָ וּבְךָ
הָוֹ. כְּדִין חַמִּי, (ס"א דעלאי) דַעַל אַינְזָן מְלִין לְאוֹ
לְאַוְסָפָא, וְלְאוֹ לְמְגַרְעַ מַעֲיוֹה. וּכְדִין פְּשִׁיטָה
דְּקָרָא, בְּכָה דְּאִיהוֹ, דְּלָאו לְאַוְסָפָא וְלָא לְמְגַרְעַ
אֲפִילּוֹ אֵת חָדָה. וְעַל דָּא, בְּנֵי נְשָׂא אַצְטָרִיכָו
לְאַזְהָרָא, וְלְמְרַדְּף אַבְתָּרָא דְּאָזְרִיתָא, לְמַהְנוּי
רְחִימֵין דִּילָה, בְּמָה דְּאַתְּמָר.

תָּא חַזִּי (שםoth ca) אָם אַחֲרַת יַקְהָ לֹ, גָּלְגֻּלִין
דְּמַתְגַּלְגָּלִין בְּהָאֵי קָרָא, בְּמָה רְבָרְבִּין וְעַלְאִין
אַינְזָן, דְּהָא בֶּל נְשִׁמְתִּין עַלְיָין בְּגָלְגֻּלָּא. וְלָא יַדְעַי
בְּנֵי נְשָׂא אַרְחוֹי דְּקִידְשָׁא בְּרִיךְ הָזָא, וְהַיְאֵךְ קִיְּמָא
טִיקְלָא, וְהַיְדָ אַתְּדָנוּ בְּנֵי נְשָׂא בֶּל יוֹמָא, וּבֶל
עִידָּן, וְהַיְדָ נְשִׁמְתִּין עַלְיָין בְּדִינָא, עד לֹא יַיְהַזֵּן

לשון הקודש

אוֹמֵרָת לֹ, רְאִיתָ דָבָר הָרְמֹן שְׁרָמוֹתִי
שְׁלָה, בָּמו שְׁנַתְבָּאָר.
בָּא וְרָאָה, אָם אַחֲרַת יַקְהָ לֹ. הַגְּלֻגְלִים
שְׁמַתְגַּלְגָּלִים בְּפֶסְקָה הָזָה בְּמָה גְּדוּלִים
וְעַלְיוֹנִים הָם, שְׁהָרִי בֶּל הַגְּשָׁמוֹת נְכָנסׁות
בְּגָלְגָל, וְלָא יוֹדְעִים בְּנֵי אָדָם דְּרֶכִי
הַקְּדוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא אַיְדָ עַמְּדִים הַמְּאַגְּנִים
וְאַיְדָ נְדוּנִים בְּנֵי אָדָם בֶּל יוֹם וּבֶל
זָמָן, וְאַיְדָ נְשָׁמוֹת נְכָנסׁות לְדִין עַד שְׁלָא
וְלְרַדְף אַחֲרֵי הַתּוֹרָה לְהִיּוֹת אַוְהָבִים

לְהָאִי עַלְמָא, וְהִיךְ עַלְיָן בְּדִינָא, לְבַתְרִי דְנֶפְקִי
מִיהָאִי עַלְמָא.

כֹּמָה גָּלוּלִין, וּכֹמָה עֲוָבְדִין סְתִימִין, עֲבִיד קְדֵשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּהִדי כֹּמָה נְשָׂמְתִין עֲרַטְיוֹלָיִין,
וּכֹמָה רֹזְחִין עֲרַטְיוֹלָיִין אַזְלִין בְּהַהְזָא עַלְמָא, דְלֹא
עַלְיָן לְפִרְגּוֹדָא דְמַלְבָּא. וּכֹמָה עַלְמִין אַתְהַפֵּךְ בְּהָזָה
וְעַלְמָא דְאַתְהַפֵּךְ בְּכֹמָה פְּלִיאָן סְתִימִין. וּבְנִי נְשָׂא
לֹא יַדְעַין, וְלֹא מְשֻׁגְּחִין, וְהִיךְ מְתַגְּלִילִין נְשָׂמְתִין,
כְּאַבְנָא בְּקוֹסְפִּיתָא. כֹּמָה דְאַתְ אָמֵר, (שמואל א' כה) וְאַת
נְפֵשׁ אַיְכִיד יַקְלַעַנָּה בְּתוֹךְ בְּפַף הַקְּלָעַ.

(�הוֹאַיל וּשְׁרִינוּ לְגַלְאָה) הַשְׁתָּא אִית לְגַלְאָה, דְהָא כָּל
נְשָׂמְתִין, מַאַילְנָא רְבָרְבָּא וּתְקִיפָּא דְהַזָּא נְהָר
דְנֶפְקִיק מַעַדְןָו נְפָקִין. וְכָל רְיוֹחִין, מַאַילְנָא אַחֲרָא
וְעִירָא נְפָקִין. נְשָׂמָה מַלְעִילָא רְזָה מַלְתָּתָא,

לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

בָּאוֹת לְעוֹלָם הַזָּהָר, וְאַיְדִים נְכַנְסֹות לְדִין
אַחֲרִ שְׁיוֹצָאֹת מִן הַעוֹלָם הַזָּהָר.
כֹּמָה גְּלֹנוֹלִים וּכֹמָה מְעַשִּׂים נְסַתְּרִים
עוֹשָׂה הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עַם בְּמַה
נְשָׂמָות מְעַרְטָלוֹת, וּכֹמָה רְיוֹחוֹת
מְעַרְטָלוֹת הַוּלְכֹות בְּאַוְתָו הַעוֹלָם שְׁלָא
נְכַנְסֹות לְפִרְגּוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וּכֹמָה
עוֹלָמוֹת מְתַהְפֵךְ בְּהָרָם, וְהַעוֹלָם
שְׁמַתְהַפֵּךְ בְּכֹמָה פְּלָאִים נְסַתְּרִים, וּבְנִי

(�הוֹאַיל וּתְמַלְטוּ לְגַלְאָה) עַבְשׂו יִשׂ לְגַלְוֹת, שְׁהָרִי
כָּל הַנְּשָׂמָות מַהְאַילָן הַגְּדוֹלָה וְהַתְּקִיף,
שְׁהָוָא הַנְּהָר שְׁיוֹצָא מַעַדְןָ, יוֹצָאֹת, וְכָל
הַרְוחֹות מַעַזְןָ אַחֲרִ קְטָן יוֹצָאֹת. הַנְּשָׂמָה
מַלְמָעָלה וְהָרוֹת מַלְמָטָה, וּמְתַחְבָּרוֹת

וְמִתְחַבֵּרָן בְּחֶדֶא, כְּגֹונָא דְּכֶר וְנוֹקָבָא. וּבֶר
מִתְחַבֵּרָן בְּחֶדֶא, כְּדַיִן גַּהֲרֵין גַּהֲרֵוּ עַלְּאָה. וּבְחַבּוּרָא
דְּתַרְנוּיְהוּ אַקְרֵי גַּר. (משליכ) גַּר יֵי' גַּשְׁמָת אָדָם. מַהְוּ
גַּר. גַּשְׁמָה רֹוָת. וְעַל חַבּוֹרָא דְּתַרְנוּיְהוּ בְּחֶדֶא אַקְרֵי
גַּר, דְּכֶתִיב גַּר יֵי' גַּשְׁמָת אָדָם.

גַּשְׁמָה וֹרוֹת: דָּכֶר וְנוֹקָבָא לְאַנְהָרָא בְּחֶדֶא, וְדָא
בֶּלָא דָא, לֹא גַּהֲרֵין, וְלֹא אַקְרֵי גַּר, וּבֶר
מִתְחַבֵּרָן בְּחֶדֶא, אַקְרֵי כֶּלֶא גַּר. וּכְדַיִן אַתְעַטֵּף
גַּשְׁמָה בְּרוֹת, לְקִיְמָא תִּפְנוּ לְעַילָּא, בְּהַיְכֶלָא
טְמִירָא, דְּכֶתִיב, (ישעה נז) בַּי רֹוָת מַלְפֵנִי יָעֻטוֹפָ.
יָתְעַטֵּף לֹא בְּתִיב, אֶלָּא יָעֻטוֹפָ. מַאי טָעַמָּא. בְּגַיְן
דְּגַשְׁמוֹת אָנִי עֲשִׂיתִי, תִּפְנוּ לְעַילָּא בְּגַנְתָּא,
בְּהַיְכֶלָא טְמִירָא, אַתְעַטֵּף וְאַתְלַבֵּשׂ גַּשְׁמָה בְּרוֹת,
כָּמָה דְּאַתְּחַזֵּי.

לשון הקידוש

בְּאַחַת כָּמוֹ זֶכֶר וְנוֹקָבָה. וּבְאַשְׁר
מִתְחַבְּרוֹת בְּאַחַת, אוֹ מַאיוֹת אָוֶר
עַלְיוֹן, וּבְחַבּוֹר שֶׁל שְׁנֵיָהֶם נִקְרָא גַּר. גַּר
הַי' גַּשְׁמָת אָדָם. מַהוּ גַּר? גַּשְׁמָה רֹוָת.
וְעַל חַבּוֹר שֶׁל שְׁנֵיָהֶם בְּאַחַד נִקְרָא גַּר,
שְׁבָתוֹב (משליכ) גַּר ה' גַּשְׁמָת אָדָם.
גַּשְׁמָה וֹרוֹת - זֶכֶר וְנוֹקָבָה לְהָאֵיר
בְּאַחַת, וּזְהַבְּלִי זֶה לֹא מַאיוֹת וְלֹא

ובין דבזהו היכלה, לא הו, ולא אשתחמש אלא ברוח ונשמה, נפש לא אתי לתרון, (נ"א מתרון) אלא מתלבש בזהו רוח תרונ, ובד נחתה לגן גן עדן דלתתא, (בהאי עלמא) מתלבש בזהו רוח אחרא דאמינה, זהו דגפיק מתרון, וזהו מתרון, ובכלתו שרי בא עלי מא, ומתלבש בהו.

זהו רוח דגפיק מהאי עלי מא, שלא אתרבי (לא אתרבי) ולא אתרפשת בהאי עלי מא. אזולא בגלגולא, ולא אשכח נייחא, אתי בגלגולא בעלי מא, פאנא בקוספיתא, עד דישכח ההוא פרוקא דיברוק ליה, ואיתי ליה בזהו מאנא מפש, דתוה איה אשתחמש ביה, ודקיק ביה תדר רוחיה ונפשיה, והות בת זוגיה, רוחא ברוחא, וזהו פרוקא בגין ליה במלך דין.

לשון הקורש

ובין שבאותו היכל לא היה ולא השתחמש אלא ברוח ונשמה, הנפש לא באה לשם (משם), אלא מתלבשת באוהה רוח שם, ובשויורת לתוכה גן עדן התהוו, (בעולם עלי) מתלבשת באוהה רוח אחרת שאמרנו, אותה שיזאה משם והיתה ממש, ובכלן היא שורה בעולם הזה ומתלבשת בהם. אותה רוח שיוצאה מן העולם הזה,

וְהַהּוֹא רֹוחָא דְשִׁבָּק וְאַתְּדִבֵּק בְּהַהּוֹא מִנְאָא, לֹא אֲתָאָבֵיד. הַהּא לִית מֶלֶת אֲפִילּוּ זַעַירָא בְּעַלְמָא, דְלֹא חָווִי לֵיה אָתָר וְדוֹבְתָּא לְאַתְּטִמְרָא וְלְאַתְּכִנְשָׁא תִּמְןָ, וְלֹא אֲתָאָבֵיד לְעַלְמִין. וּבְגִינּוֹן כֵּה, הַהּוֹא רֹוחָא דְשִׁבָּק בְּהַהּוֹא מִנְאָא, תִּמְןָ, הֵיא וְדָאִי רְדִיף בְּתַר עֲקָרָא וְיִסְׂדָּא דִילִיה, דְקָא נְפִיק מִגְיָה, וְאַיִתְּיִי לֵיה, וּבְגִינּוֹן כֵּה דִזְכָתִיה, בְּאַתְּרָה דְהַהּוֹא רֹוחָה בַּת זְגִינּוֹה, דְנְפָקָת בְּהַדִּיה, וְאַתְּבִנִּי תִּמְןָ בְּמַלְקָדְמִין. וְדָא אִידּוֹ בְּרִיה חֲדָתָא הַשְּׁתָּא בְּעַלְמָא, רֹוחָא חֲדָתָא וְגִוְפָא חֲדָתָא.

וְאֵי תִּמְאָ, רֹוחָה דָא הּוֹא מֵה דְהּוֹה. הָכִי הּוֹא אָבֵל לֹא אַתְּבִנִּי, אַלְאָ בְּגִינּוֹן הַהּוֹא רֹוחָא אַחֲרָא דְקָא שִׁבָּק בְּהַהּוֹא מִנְאָא, (דף ק' ע"א) הָכָא אִית רְזִין (ס"א רְזָא דְרָזִין בְּהַהּוֹא מִנְאָא). בְּסְפָרָא דְחַנּוֹךְ, בְּגִינּוֹנָא דָא דְאַתְּבִנִּי, לֹא אַתְּבִנִּי, אַלְאָ בְּהַהּוֹא רֹוחָא אַחֲרָא דְשִׁבָּק תִּמְןָ,

לשון הקודש

וְאַזְתָּה רֹוחָה רֹוחָה בַת זְגִינּוֹ שְׁיִצְאָה עָמוֹ, וְגִבְנָה הַכְּלִי, לֹא נְאַבְדָּה. שְׁהָרִי אֵין אָפְלוּ דָבָר קְטֻן בְּעוֹלָם שָׁאיָן לוֹ אַתְּרָה וּמִקּוֹם לְהַטְמָן וְלְהַתְּבִנָּס לְשָׁם, וְלֹא נְאַכְדָּה לְעוֹלָמִים. וְאִם תָּאמֶר, רֹוחָה זֹה יְאִיר מֵה שְׁהָרִיה – כֵּה וְהֵ, אָבֵל לֹא גִבְנָה אַלְאָ בְּשִׁבְיָל וּמִשּׁוּם כֵּה, אַזְתָּה הָרוּחָה שְׁהָשָׁאִיר בְּאַזְתָּה בְּלִי שָׁם, הוּא וְדָא רַזְךָפָ אַחֲרָה הַעֲקָר וְהַיסּוֹד שְׁלֹו שְׁיִצְאָה מִמְנוֹ, וּמִבְּיאָ אַזְתָּה וּבְזָהָה אַזְתָּה בְּמִקּוֹמוֹ, בְּמִקּוֹם שְׁלֹל חַנּוֹךְ, בְּגִינּוֹן זֹה שְׁגִבָּנָה, לֹא גִבְנָה

בזהירות מאנא. ובכד שארין לאתבענאה, דא משיך אבטחה דההוא רזח דאויל ערטילאה, ומישיך ליה לגבייה, ותפָן תרי רזחות דאיינז חד. לברת, דא איהו רזח, ודא איהו גשמה, ותרזוייהו חד.

אי זכה לאתרכאה כדי קא יאות, תרזוייהו איינז חד, לאתלבשא בהו גשמתא אחרא עלאה. במא דאית לשאר בני עלמא, רזח, דזבאיין בהו גשמתין, איינז דקדמן ואחדון בהו, ורזחא אחרא מלעילא. וגשמתא קדיישא אתלבשא בהו. אוף הבי גמי, מדיליה ממש אית תרין רזחין, בגין לאתלבשא בהו גשמה עלאה.

יהא לדין גופא אחרא, כדי אתבני השטא חדרתא, ההוא גופא קידמאתה דשבק, מה אתעבד מגיה. או האי ביריקנייא, או האי

לשון הקודש

אלא באותה רוח אחרית שהשPAIR שם, כמו שיש לשאר בני העולם רוח שwoכות באורו הבעלי. וכשהתחיל להבנות, זה מושך אחריו של אותה רוח שהוילכת ערטילאית ומושך אותה אליהם, ושם שתי רוחות שנן אחת. אחר כך זה רוח, וזה גוף, וזה גשמה, ושתיהן אחת. אם זכה להטהר בראיי, שתיהן הן אחת, אותו הוגף הראשון שנבנה עבשו חרש. להתלבש בהן גשמה אחרת עליונה.

בריקניא. לפום סכלתנו דבר נש אשטע, דהאי קידמאה דלא אשטלים בקדמיתא, אתה אבד, הואל ולא זכה. אי הבי, למגנא אשטרל בפקודי אורייתא, או אפילו בחד מניזהו. זהה אן ידעין, דאפילו ריקני שביישראל, בלהו מלין מצות ברמוני. וגוֹפָא דא, אף על גב דלא אשטלים, לאתרבא, ולמוני ולמסגי בעלמא, פקודין אחרני דאוריתא גטר, דלא אתה אבד מניה, וכי למגנא הוא.

חבריא חבריא, פקייח עיניבו, דהא אנא ידענא, דהבי אתה סברין יידעין, נ"א סלא רעתין) דבל איפון גופין, ציונין אינז בריקניא, דלא אית לו קיימת לעלמיין. לאו הבי, ותחם לו לאסתבלא באליין מלין.

לשון הקידוש

מפניו או שעיה בריקנות, או שעיה בריקנות. לפי תבונת אדם נשמע, שהראשון הזה שלא נשתלם בהחלה נאבד, הואל ולא זכה. אם בז, לחנים השטרל במצוות התורה, או אפלו באחת מהן? ותני אלו יודעים שאfilo ריקנים שביישראל, כלם מלאים מצות ברמוני. ונוף זה, אף על גב שלא נשתלם להתרבות ולזונות ולהשטרל בעולם,

פָתָח סֶבָּא וְאָמֵר, (תהלים קו) **מֵי יִמְלָל גִּבְרוֹת יְיָ**
יְשִׁמְעָע כֹּל תְּהִלָּתוֹ. **מִאן הוּא בְּעַלְמָא,**
דִּיבְרֵי לְמַלְלָא גִּבְוָרָן, **דִּעֲבֵיד קָדְשָׁא בָּרֵיךְ הוּא**
בְּעַלְמָא תְּדִיר. **הַהוּא גּוֹפָא קָדְמָאָה דְּשָׁבָק,** **לֹא**
אַתְּאָבֵיד, **וְקַיּוּמָא לְהֹוי לִיהְיָה לִזְמָנָא דָאָתִי.** **דָּהָא**
עוֹגְשִׁיה סְבָל בְּכַפָּה זִינִין, **וְקוֹדְשָׁא בָּרֵיךְ הוּא לֹא**
מִקְפָּח אָגָרָא דְּשָׁוָם בָּרֵינוּ דְּבָרָא, **בָּר אַיִןּוּ דְּנַפְקָזוּ**
מְגֹעַ מַהְיִמְנוֹתָא דִּילִיה, **וְלֹא הָזָה בְּהָזָה טָב לְעַלְמָיוֹ.**
וּבָר מַאֲיַנוּ דָלָא בָּרָעִי בְּמוֹדִים, **דָהָני קָדְשָׁא בָּרֵיךְ**
הַהוּא עָבֵיד מַנְיָהוּ בָּרֵינוּ אַחֲרָנוֹן, **בְּגַיּוֹן דָלָא יַתְבִּגְיָה**
הַהוּא גּוֹפָא דִּיזְקָנָא דְּבָר גַּשׁ, **וְלֹא יָקוּם לְעַלְמָיוֹ.**
אָבָל הָנִי לֹאוּ חָבִי.

מָה עָבֵיד קָדְשָׁא בָּרֵיךְ הוּא. **אֵי הַהוּא רִוְתָה,** **זָכִי**
לְאַתְּתָקָנָא בְּהָאִי עַלְמָא, **בְּהָוָא גּוֹפָא**

לשון הקודש

פָתָח הַזָּקָן וְאָמֵר, (תהלים קו) **מֵי יִמְלָל**
גִּבְרוֹת הַיְשִׁמְעָע כֹּל תְּהִלָּתוֹ. **מִי הָזָה**
בְּעוֹלָם שִׁכְבָּל לְמַלְלָל הַגִּבְרוֹת שְׁעוֹשָׂה
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם תְּמִיד? **אָתוֹ**
עוֹשָׂה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּרוּיות אַחֲרוּית,
כָּרְדִּישׁ שְׁלָא יַבְנֵה בָּאָתוֹת הַגָּוף בְּרוּמֹת שְׁלָא
אָרוּם וְלֹא יָקוּם לְעוֹלָמִים. **אָבָל אֶלְהָא לֹא**
כָּה.
מָה עוֹשָׂה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא? **אֵם אָוֹתָה**
סְבָל בְּכַפָּה מִינִים, **וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא**
לֹא מִקְפָּח שְׁכָר שָׁוָם בְּרוּיות שְׁבָרָא,

אחרא, מה עבד קדשא ברייך הוא. ההוא פרוקא דקא פריק ליה, ההוא רוח דיליה דקא אעיל תפִּן, ושתפּ וערב בכהוֹא רוח דהוֹה בכהוֹא מאָנא, ודיי לא אַתְּאַבֵּיד, ומה אַתְּעַבֵּיד, דהא תלת רוחין תפִּן, (ס"א בכהוֹא נפָא אַחֲרָא בֵּיהֶן קַוְם וְמָה עַבֵּיד קדשא ברייך הוֹא. תא חַי הַהוֹא פְּרוֹקָא דקא פריק ליה. רוח דיליה הוא אעיל תפִּן ושביק ושתפּ וערב בכהוֹא מאָנא. וכהוֹא רוחא קדמָא דהא בכהוֹא קָאָנוֹן וְאַתְּפַבֵּק בֵּיהֶן וְרַאי אַשְׁתָּאָר תפִּן ולא אַתְּאַבֵּיד וְבָגִין בְּהַהוֹא רוחא דשְׁבָק בַּהַהוֹא מאָנא וְאַתְּפַבֵּק תפִּן הוֹא רְדִיף בְּתֵר עִקָּרָא דיליה וְיָסְדָא דיליה דקא נפִיק מִינְיה וְאַיִתְהָ לִיה וּבְנִי לִיה בְּרוּכְתְּהָ בְּאַטְרָה דְּהָיוֹת בַּת זִגְיָה. הא תלת רוחין תפִּן) חד, דהוֹה בַּהַהוֹא מאָנא, וְאַשְׁתָּאָר תפִּן. וְתֵד, הַהוֹא דְּאַתְּמִישָׁך תפִּן דהוֹה עַרְטִילָה. וְתֵד, הַהוֹא דְּאַעַל תפִּן הַהוֹא פרוקא, וְאַתְּעַרְבּ בְּהָוָה. לְמַהוּ בְּתִלְתָּה רוחין אי אפשר. ומה אַתְּעַבֵּיד.

אלָא, בְּךָ אַיְזָן גְּבוּרָן עַלְאַיְזָן, דְּעַבֵּיד קדשא בְּרִיךְ

לשון הקודש

בליל ונדבקת בו, ודיי שנשארת שם ולא נאבדת, ונמשום זה אוטה הרוח שצוב באוטה הפליל ונדרבקה שם. הוא רודף אמר הרשות שלו וונדרסוד שלו שהוֹה יוצא ממנה ומבייאו אליו, ובונה אותו במקומות שהיתה בת זוגו. הרי שלוש רוחות שם) – אחת שחייתה באוטה הפליל ונשארה שם, ואחת אותה שגמשכה לשם ותיתה ערטילאה, ואחת אותה שחייבים לשם רוחות אוֹתָה הנוֹאָל ותיתה ערבעת בְּהָן. להוֹת שלוש רוחות אי אפשר, ומה נעשה?

אלָא בְּךָ חַנְכָּה גְּבוּרָות הַעֲלִיוֹנוֹת שְׁעוּשָׁה

רוח זוכה להתקנן בעולם הצעה באותו הגוף الآخر, מה עושה הקדוש ברוך הוא? אותו הנזאל שנזאל אותה, אותה הרוח שלו שמכנים לשם, ושתפה במירב באותו רוח שהיתה באותו הפליל, ודיי שלא נאבדת. ומה נעשה? שהרוי יש שם שלוש רוחות (באוטה גוף אחר בו יקומו. ומה עשו הקדוש ברוך הוא בא וראה, הנגלה היה שחייה גואל אותה, רוח שלו הרי נבנשת שם וגעבת, ו משתתפת ומתחערבת בכל הווה. ואוטה הרוח הראשונה שהיתה באוטה

הוא. והוא רוחא דاعיל תפון הוא פרוקא, ביה
אתלבש היה נושא, אחר דלבושה דגינוי,
(והוא) וזהו רוחא ערטילאה, דרב תפון לאתבנה,
להוי לבושא נושא עלאה. וזהו רוח דהוה
בקדרמיה, דאשתאר בההוא מנא, פרח מ תפון.
וקידשא בריך הוא אומין ליה אחר, בנו רזון פיוין
דטנרא, דבתר בתפיו דגנו עדן, ואטטמר תפון.
יאסתלק לההוא גופא קדרמה, דהוה בקדמיה.
ובההוא רוח יקים הוא גופא, וזהו איה חד
דאינון תרין, דכא אמיינא (לעילא).

אבל היה גופא, עד שלא יקים, עונשיה סגיא
דהא בגין דלא זכה לאתרבא, נחתי ליה
לגו אדרמה, דסמיד לארכא. ואתדו תפון.itol
סלקין ליה להאי תבל. השטא נחית, וזהשṭא

לשון הקידש

הקדוש ברוך הוא. אותה רוח שהבוגים
לשם אותו הנואל, בו התלבשה הנשמה
הוא במקום של לבוש הנרים, (האו)
ואתסה רוח ערטילאית ששבה שם
להבנות להיות לבוש לנשמה העליונה.
ואתסה רוח שהיתה בתילה שנשארה
באותו כליל, פרחה משם, והקדוש ברוך
הוא מomin לה מקום ברוך סודות
החלונות שבפלע שאחר בתפי הון עדן,

סְלִיק, הֲא סְלִיק, וְהָא נָחִית, לִית לֵיה שְׁבִיכו בָּר
בְּשַׁבְתִּי, וּבְיוֹמִין טְבִין וּבְרִישִׁי יְרָחִי.

וְאַלְיוֹן דְּמִיכִין בְּאַדְמָת עַפֶּר, (דף ק' ע"ב) אַדְמָת,
מְאַדְמָה. עַפֶּר מַתְבֵּל. וּעַל אַלְיוֹן בְּתִיב,
(הניאל יב) וּרְבִים מִישִׁינִי אַדְמָת עַפֶּר יְקִיצוּ אֱלֹה לְתִי
עוֹלָם וְאֱלֹה לְחַרְפּוֹת וּלְדָרָאָן עוֹלָם. בֶּל אַלְיוֹן
דֶּלֶא זָכוּ לְאַתְּתָקְנָא אָבָל אֵי זָכוּה הַהוּא רֹזֶחֶא
עַרְטִילָּה, דָּתָב בְּמַלְכָּה מַיִן, לְאַתְּתָקְנָא. זְבָאָה
אֵיהָן, דָּהָא הַהוּא רֹזֶחֶא דְּאַתְּמָר בֵּיה, דְּאַתְּטָמָר
בְּטָנָרָא, יְתָתָקְנוּ בְּהַהוּא גַּפְאָה קְדָמָה. וּעַל אַלְיוֹן
בְּתִיב אֱלֹה לְתִי עוֹלָם וְאֱלֹה לְחַרְפּוֹת וְגַ�ו. בֶּל
אִינוּן דֶּלֶא זָכוּ לְאַתְּתָקְנָא.

**וְאַלְיוֹן אִינוּן גְּבִירָן עַלְיוֹן. דְּמַלְכָא עַלְאָה
קְדִישָּׁא, וְלֹא אַתְּאָבִיד בְּלוּם. אֲפִילּוּ
הַבָּל דְּפֻמָּא אָתָר וְדוֹבָתָא אֵית לֵיה, וּקְוִידָשָׁא**

לשון הקודש

עלָה, הַנֶּה עָלָה וְהַנֶּה יָרֶד, אֵין לוֹ אָמֵן זְבָתָה אָוֶתָה רֹוח עַרְטִילָאִית שְׁשָׁבָה
מְנוּחָה, פָּרֶט לְשַׁבְתּוֹת וּנְמִימָּס טוּבִים
וּבְרָאשִׁי חֲדָשִׁים.
וְאֱלֹה יְשִׁינִים בְּאַדְמָת עַפֶּר. אַדְמָת –
מְאַדְמָה. עַפֶּר – מַתְבֵּל. וּעַל אַלְיוֹן בְּתִיב
(הניאל יט) וּרְבִים מִישִׁינִי אַדְמָת עַפֶּר יְקִיצוּ
אֱלֹה לְתִי עוֹלָם וְאֱלֹה לְחַרְפּוֹת וּלְדָרָאָן
עוֹלָם. בֶּל אֱלֹה שְׁלָא זָכוּ לְהַתָּקְנוּן. אָבָל

בריך הוא עביד מיגה מה דעביד. ואפילו מלחה דבר נש, ואפילו קלא, לא הויב ריקנייא, ואטר ורזבתא אית להו לבלא.

האי דאתבנוי השטה, ונפק לעלמא בריה חדתא, לית ליה בת זוג. ועל דא לא מקריזי, דהא בת זוגיה אתאבדת מזיה, בת זוגיה דתות ליה, אתעבידת אמייה, ואחותה אביה.

סֶבֶא סֶבֶא, מה עבדת, טב הוה לך שטיקא, סֶבֶא סֶבֶא, הא אמיינא דעהאלת בימא רבא, בלא חבלין, ובלא דגלא, מה תעביד. אי תימא דתסליך לעילא, לא תיכול. אי תימא דתיחות לחתה, הא עמקא דתחומה רבא, מה תעביד. אי סֶבֶא אי סֶבֶא, לא אית לך לאחדרא לאחורא. בעדניין אלין, לא חונית, ולא אתרגילת, לאתחלשא בתוקפה.

לשון הקורש

זהו זקן מה עשית? טוביה היה לך השתקה. זקן זקן, הרי אמרנו שנבספת לכם הנדרול בלי חבלים ובלי רגלי, מה תעשה? אם תאמר שתעללה למעללה – לא תוכל. ואם תאמר שתדר למטה – הרי עמכו של התהום גдол. מה תעשה? אי זקן, אי זקן, אין לך לאחור לאחור. ביוםים הללו לא הייתה, ולא התרגלה להחלש בכח, שהרי ידעך שאדם אחר בריקנות, ואטר ומקום יש לבלא. זה שנבנה עכשו ויצא לעולם בריה תרשת, אין לו בת זוג, ועל זה לא מבריזים, שהרי בת זוגו אבראה מפניהם. בת הזוג שהיתה לו געשרה אמו, ואחו לאביו.

הַחְאָ יִדְעָת, דָבָר נֶשׁ אֲחָרָא בְּכֹל הַדָּרָא דָא, לֹא
עַל בָּאָרְבָּא בְּעַמִּיקָא דָא רְאֵנָתָה תִּפְנֹן.

בריה דיווחאי ידע לאסתטרא ארחי, וαι עאל
בימא עמיקה, אשגה בקדמיתא, היך יעבר
בזמנא חדא, וישוטט בימא, עד לא יעול. ואנת
סבא, לא אשגה בקדמיתא. השטא סבא, הויאל
ואנת פון, לא תחולש ברוקפֿך, לא תשובק כל
ארחה, למשטטא לימיינא ולשמאלא, לארבא
ולפוזטייא, לעמקא ולרומא, לא תדרחל. סבא סבא,
אתתקפ בתקפֿך, כמה גברין תקיפין תברת
בתקפֿיהון, וכמה קרבין נצחת.

בקה, פתח ואמר, (שיר השירים ז) צאניה וראינה בנות
ציוון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו
ביום חתונתו וביום שמחת לבו. האי קרא אוקמונה,

לשון הקודש

בכל ההור הוה לא נכְנָס לאותה בעמק את כל דרכה, לשוט לימיין ולשמאלי,
הוה שאטה שם.
בן יוחאי יזע לשמר את דרכו, ואם
הוא נכנס לים העמק, הוא משבית
בחתוליה איך יעבר בפעם אחת ויישוט
במים טרים שיבנים. ואתה, זקן, לא
השנחתה בתקלה. עבשו זקן, הויאל
ואתה שם, אל תחולש בתקה, אל תעוז

בקה, פתח ואמר, (שיר ז) צאניה וראינה
בנות ציוון במלך שלמה בעטרה שעטרה
לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו.